

Leven in de Goddelijke Wil – Lage Landen

maart(1) 2021

www.luisapiccarreta-goddelijkewil.org

*De Dienares Gods
Luisa Piccarreta*

In deze vastentijd een passage uit het BOEK van de HEMEL (deel 13 – 19.11.1921 zie vierde bundel blz 74) van commentaar voorzien door Fr. Robert YOUNG

Jezus' tweevoudige steun in Getsemane: tijdens Zijn doodsangst had Hij hulp van Zijn Allerheiligste Moeder en van Luisa. Hij vertrouwde hen de Barmhartigheid en Rechtvaardigheid toe

(de enige getuigen van Zijn doodsangst in Getsemane waren de olijfbomen – don Pablo Martin verwijst hierbij naar Zacharia 4, 10 en 14: *“Wat betekenen die twee olijfbomen aan de rechterkant en de linkerkant...?”* ... *“Dat zijn de twee met olie gezalfden, die mogen staan voor de Heer van de gehele aarde.”*)

Ik hield mijn Jezus gezelschap tijdens Zijn doodsangst in de Tuin van Getsemane. Voor zover als ik kon voelde ik met Hem mee, drukte Hem innig aan mijn hart en probeerde Zijn dodelijk zweten af te vegen.

Een beeld dat we vaak zien in de UvdP: Luisa wil Jezus dicht benaderen, wil bij Hem Zijn, wil Hem ondersteunen, in de armen nemen, troosten, Zijn haren schikken...

En mijn beminnelijke Jezus zei met een zwakke en gebroken stem: *“Mijn dochter, Mijn doodsangst in de Hof was moeilijk en pijnlijk, misschien nog pijnlijker dan die van het kruis. Immers, indien dit laatste de voltooiing en de triomf was over allen, was deze hier in de Hof het begin, en het kwaad laat zich meer voelen bij het begin dan op het einde.*

Hoe waar is dat! Wanneer we beginnen aan een zeer moeilijk project of een bepaald lijden moeten doorstaan, dan is het begin vaak vreselijk omdat je voor je uitkijkt.

Alles komt op je af en de pijn is dan hard - een muur om tegen aan te kijken - er is enigszins schrik voor de toekomst. Maar op het einde lijkt dit minder omdat het bijna over is (velen die stervenden begeleid(d)en hebben dit al onder-vonden). De pijnen lijken te verminderen omdat je weet dat het einde in zicht is, dat het zo goed als over is, dat de strijd is gestreden. Alleen wanneer het voor de rest van je leven met nadruk aanwezig blijft, kan men er blijvend tegenop zien.

In deze doodsangst was de hartverscheurendste pijn het moment dat alle zonden een voor een voor Mij kwamen. Mijn Mensheid begreep hun enorme omvang en elke misdaad droeg het zegel 'dood aan een God', gewapend met het zwaard om Mij te vermoorden. Voor de Godheid leek Mij de zonde zo afschuwelijk, erger dan de dood zelf.

In de UvdP vertelt Jezus aan Luisa hoe Hij in de Hof van Olijven inwendig wordt geconfronteerd met de totaliteit van de zonde. In Zijn ziel ziet Hij al het kwade van de mensheid, alle zonden waarvoor Hij zou sterven - Zijn leven zou geven. In Zijn innerlijk, in Zijn Wil, verstand en geheugen, komt Hij oog in oog te staan met alle zonden, die van ons en van alle mensen, van Adam en Eva tot aan de laatste mens op aarde. En inwendig wordt Hij zodanig getroffen dat Hij dit erger vindt dan de dood op het Kruis.

Hij voelt in Zich werkelijk de volheid van onze zondigheid, Hij ervaart er de oneindige uitgestrektheid van.

Al bij het begrijpen alleen van wat zonde betekent, voelde Ik Me sterven en stierf Ik werkelijk.

Dit komt verschillende keren zeer duidelijk aan bod in de UvdP: het sterven en weer opstaan door deze confrontatie met al die zonden. Hij voelde hoe dit in Hem plaatsvond, waardoor Hij eerherstel bracht voor elke zonde van elke mens, wanneer die ook leefde en zou leven. Hij had werkelijk voor elke zonde te sterven en weer op te staan, om ze zo te overwinnen.

Ik aanriep Mijn Vader, maar Hij was onverbiddelijk. Er was zelfs niet een enkel iemand om Me te helpen voorkomen dat Ik zou sterven. Ik riep het uit naar alle schepselen om medelijden te hebben met Mij, maar tevergeefs. Mijn Mensheid kwijnende weg en Ik stond op het punt de uiteindelijke doodslag te ontvangen.

Weet je wie de terechtstelling verhinderde en Mijn Mensheid ondersteunde zodat Ik niet stierf? De eerste was Mijn onafscheidelijke Mama. Wanneer Zij Mij om hulp hoorde roepen, haastte Zij zich naar Me toe en ondersteunde Mij. Mijn rechterarm leunde op Haar. Bijna stervend keek Ik Haar aan en Ik vond in Haar de oneindigheid van Mijn volkomen Wil – zonder ooit een breuk tussen Mijn Wil en de Hare.

Een mooie uitleg over de band, de verhouding die er was tussen Jezus en Zijn Moeder op het moment van Zijn doodsangst. Hij leunde op haar spirituele aanwezigheid (fysisch zal Zij er wellicht niet zijn geweest), op Haar liefde voor Hem.

Zij wist wat Hij nodig had en wat Hij had te doorstaan. Hij kon dat doen omdat de Wil van de Vader perfect regeerde in Zijn Moeder. Er was geen enkel obstakel, geen enkele afscheiding tussen Hen omdat de Wil van God werd omhelsd en Ze daardoor met elkaar een waren.

Dit is ook de reden waarom de geliefde heiligen (en de engelen) in de Hemel perfect een zijn met God – hun wil is met Zijn Wil versmolten na een lange en soms hevige strijd op aarde en in het vagevuur, een strijd waarover ze nu zegevieren. In de Hemel kunnen ze nooit meer van Gods Wil worden afgescheiden, dit kan alleen op aarde. Zelfs in het vagevuur kan dit dus niet meer.

Na je dood ken je het vagevuur om er versmolten te worden met Gods Wil. In de Hemel ken je het vieren van de perfecte eenheid met de Goddelijke Wil, voor eeuwig en altijd. In de hel daarentegen ken je de eeuwige en onomkeerbare afscheiding van Gods Wil wat niet meer kan veranderen. Dit is nu juist de hel: de menselijke wil die voor eeuwig en altijd afgescheiden is van de Goddelijke Wil.

Hier zegt Jezus dat Hij kan rusten in Zijn Moeder, spiritueel. In Zijn Moeder vindt Hij vertroosting - het is de Wil van de Vader die in Haar heerst en Hem dus ondersteuning geeft. Het enige dat Jezus kan troosten, het enige dat Hem vreugde en geluk kan brengen is dus de Wil van Zijn Vader: dit betekent Zijn vreugde op aarde en Zijn glorie in de Hemel.

